
HET GEBAAAR

DOOR G. SEVENSMA-THEMMEN

VAN de hel-overzonde Piazza, waar het leven luchtigjes trippelt zooals de duiven er trippelen, in de koele schemering der San Mareo.

Het was Zondagmiddag.

Dien morgen hadden we gezeten in het kleine Waldenzen=kerkje, dat bijna onvindbaar verscholen ligt in de parochie Santa Maria Formosa en nu, nu een tocht door de stad, een tocht, zooals alleen Venetië geven kan, met al de verrassingen van plotselinge doorkijkjes, sierlijke, hooge bruggetjes en straatjes, waar men den hemel nauwelijks kan zien, was daar weer de zon — het plein — en daarna de rust.

De groote, donkere rust van de oude San Mareo, waar ons hart in een huivering van weemoed en geluk de zware schoonheid van eeuwen ontvangt.

En bijna niet vermag te dragen. —

We liepen dralend, toevend telkens bij een mooi brok kleur, als hongerig zamelend schatten van genieting.

Om ons heen stond de schemerige, fluisterende stilte, waarin een enkele kerkganger zoetjes binnen kwam — er zou zingende mis zijn. —

Bij het koor gingen wij ook binnen en schoven op de achterste bank in den hoek. Hier en daar lag een devote, knielende figuur op het bidbankje.

Zoo stil was het nu — zoo stil, alsof er alleen iets innigs sprak. Het koor, leek het heilige in het heiligdom met zijn zuivere kaarsenvlammetjes op het altaar — boven wachtte het orgel: en de mozaïek=heiligen zagen vanuit de hooge koepeling neder op de menschenkinderen, verloren in de schoon=

heid en in de stilte.

Voor ons schoof nog een man in met zijn kind, een man uit het volk, goedig=verweerd, en het meisje, in de Zondagschheid van haar gestijfsele jurkje — druk ongedurig. Noch de devotie van haar vader op zijn bidbankje, noch de binnenkomst der oude, rijk=getabberde geestelijke toonde haar levendig beweeg in. Haar rappe blik was overal, het vieve, beweeglijke kopje deed onophoudelijk de dunne slierthaartjes dansen.

In de veilige koorbanken zetelden zich langzaam de oude priesters. Aan de deur der sacristie was licht gerucht.

De vader, toen hij weer stond, streek met een vergoelijkend=liefkoozend gebaar zijn kind over het hoofd. Hij wist het ook wel —

Dan zag hij rond. Zijn stille blik ging streelend langs de schoonheden rondom, ze waren voor hem niet zwaar als voor den vreemdeling, maar mild en vertrouwd, hij kende ze alle en even voerde hen zijn blik als ten groet.

Zijn liefde vergat er niet een.

Naast hem, in de afsluiting van het koor, waren de oude donkere intarsia's.

Hij zag er naar, lang, aandachtig. Toen ging aarzelend zijn hand op. Zijn vingers speelden als in een schroom, liefdevol, het lichte ranke figuurtje in het oude, donkere hout.

Maar dat gebaar —

Dat gebaar gaf zijn liefde over zoo teeder als de streeling de liefde lei op het hoofd van zijn kind.

Toen viel de zang van het orgel plots in de stilte.